

Poruka prigodom Dana posvećenoga života 2024.

Posvećeni život – svjedočanstvo Kristova mira

Poštovane redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu,

drage sestre i draga braćo u Kristu!

1. Kada je 1997. godine papa Ivan Pavao II. uveo slavlje Dana posvećenoga života, nije slučajno za to slavlje izabrao blagdan Prikazanja Gospodinova u Hramu. Promatrajući evanđeoski prizor u kojem Marija i Josip, četrdeset dana nakon Isusova rođenja, donose dijete Isusa u Hram „da ga prikažu Gospodinu” (Lk 2,22), u svojoj poruci za prvi Dan posvećenoga života napisao je sveti Papa, među ostalim, i ove riječi: „Prikazanje Isusovo u Hramu na taj način predstavlja rječitu sliku potpunog darivanja vlastitog života za sve one koji su pozvani životom u Crkvi i svijetu, putem evanđeoskih savjeta, oslikavati 'karakteristične crte Isusa – djevičanskog, siromašnog i poslušnog’” (*Vita consecrata*, br. 1). Drugim riječima, u životu osoba koje su se posvetile Bogu zavjetima evanđeoske poslušnosti, siromaštva i čistoće treba biti prepoznatljiv onaj oblik života koji je živio sam Isus Krist, Sin Božji.

2. Kristov zemaljski život započeo je začecem po Duhu Svetom u krilu Djevice Marije, a ona ga je pokazala svijetu svetim porodom u betlehemskejštalici. Navodimo taj svima poznati podatak jer ove godine želimo istaknuti da blagdan Prikazanja Gospodinova u Hramu ima svoj izvor u Spasiteljevu rođenju, koje je anđeo Gospodnji javio pastirima, a onda mu se pridružila „silna nebeska vojska hvaleći Boga i govoreći: 'Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!’” (Lk 2,13–14). Bila je to ne samo prva nego i trajna božićna poruka koja objavljuje kako je slava Boga, koji prebiva u visinama, neodvojivo povezana s mirom među ljudima na zemlji.

3. Prisjetimo li se da u biblijsko-teološkom poimanju izraz „Slava Božja” označava vidljivo očitovanje Božje prisutnosti među ljudima, onda je jasan zaključak da se u Kristu objavio Bog koji u naše međusobne odnose donosi mir. Tako je bilo na dan Kristova rođenja, kada je nebeska vojska pjevala: „Slava Bogu na visini”. Tako je bilo i na dan njegova uskrsnuća, kad je sam umrli i uskrsli Krist svoje učenike pozdravio dvaput izgovorenim riječima: „Mir vama!” (Iv 19,20.21) Tako trebaju živjeti Kristovi vjernici, kako nas lijepo potiče apostol Pavao riječima: „Radujte se, usavršujte se, tješite se, složni budite, mir njegujte i Bog ljubavi i mira bit će s vama.” (2 Kor 13,11) I na dan Prikazanja Gospodinova u Hramu govori se o miru (usp. Lk 2,29), i to kao daru koji, primajući u naručje dijete Isusa, prima pravedni i bogobojazni starac Šimun koji je čitav život iščekivao utjehu svoga naroda. Sada on s ovoga svijeta može otići u miru, jer je u Kristu vidio spasenje koje je Bog pripremio pred licem svih naroda na zemlji. A proročica Ana, koja je čitav život u Hramu služila Bogu u postu i molitvi, sada je svima mogla govoriti o djetetu čije je rođenje svijetu navijestilo mir.

4. No u biblijskim porukama mira nipošto se ne zaboravlja stvarnost nemira, nesklada i rata. Isti starac Šimun obraća se Isusovoj majci riječima koje joj probijaju srce, jer će njezin sin biti znak osporavan, a to neizbježno sa sobom donosi otpore, sukobe i podjele. I sam Isus jednom je rekao svojim učenicima: „Mislite li da sam došao mir dati na zemlji? Nipošto, kažem vam, nego razdjeljenje. Ta bit će odsada petorica u jednoj kući razdijeljena: razdijelit će se trojica protiv dvojice i dvojica protiv trojice, otac protiv sina i sin protiv oca, mati protiv kćeri i kći protiv matere, svekrva protiv snahe i snaha protiv svekrve.” (Lk 12,51–53) Te riječi zvuče kao da su u suprotnosti s brojnim i snažnim biblijskim porukama mira, ali one nam zapravo osvjetljaju to da mir koji Krist daje nije nikakvo nametnuto stanje, poput onoga 'mira' kada onaj tko je jači drži u podložnosti slabijega ili kada se radi 'mira u kući' žive neiskreni odnosi i prikrivaju razni oblici kućnoga nasilja, koji su gori od otvorenih sukoba i podjela. Mir koji Krist daje nije prisiljavanje na pokornost ni ušutkivanje drukčijih glasova, nego očitovanje slave Božje, to jest iskustvo njegove prisutnosti među ljudima i izvor istinske radosti. Zato su i Kristove riječi da u naše kuće donosi razdijeljenost sastavni dio evanđelja. I one su radosna vijest, jer ako ta razdijeljenost dolazi s njime, onda je riječ o procesu u kojem je on prisutan i koji konačno sve ukućane dovodi do spoznaje da pravi i trajni mir nije rezultat naših ljudskih kompromisa, nego plod našega izmirenja s Bogom (usp. Ef 2,16).

5. Taj Božji mir mogu snažno posvjedočiti Bogu posvećene osobe koje pripadaju svekolikim crkvenim ustanovama posvećenoga života. Uz one spomenute „karakteristične crte Isusa – djevičanskog, siromašnog i poslušnog” (*Vita consecrata*, br. 1), Bogu posvećene osobe redovito žive u bratskim ili sestričkim zajednicama, kao što je i Krist cijeli svoj život dijelio svoju svakodnevnicu u zajedništvu s drugim ljudima. Najprije u Marijinoj i Josipovoj nazaretskoj obitelji, a potom u zajednici svojih učenika. Stoga je mjesno ili kućno bratstvo prvo mjesto u kojem Bogu posvećene osobe oživotvoruju mir koji Krist ostavlja i daje svojim učenicima (usp. Iv 14,27). U tom ambijentu nadalje osjećaju i kušaju Božji mir i svi gosti, putnici i namjernici koji od davnina doživljavaju samostane i druge redovničke kuće kao oaze mira, duhovnosti i gostoprimstva. Odatle se Kristov mir kao miomiris širi i na sva polja raznih djelatnosti koje Bogu posvećene osobe obavljaju u nesebičnom služenju svim ljudima.

6. U Sažetom izvješću prvoga zasjedanja (4. – 29. listopada 2023.) Biskupske sinode o sinodalnosti koja je započela 2021. godine, a završetak joj je predviđen ove, 2024. godine, jedna cjelina nosi naslov *Posvećeni život, laička društva i pokreti: karizmatičan znak*. Među ostalim, tu se nalazi i ova znakovita tvrdnja: „Ne jednom je posvećeni život bio prvi koji je uočio promjene u povijesti i shvatio pozive Duha: i danas Crkva treba njegovo proroštvo.” (*Relazione-di-sintesi.pdf*; synod.va) Svi znamo da se u povijesti neprestano događaju promjene, ali nije ih lako uvijek pravilno uočiti i shvatiti pozive Duha koji nas u danom trenutku nadahnjuje i potiče na prikladno djelovanje. To je dar koji se doista na razne načine manifestirao u osnivanju i djelovanju mnogih ustanova posvećenoga života. Dosta je spomenuti vremena kada u mnogim narodima i zemljama društvo nije uočavalo ili nije znalo odgovoriti na potrebe mnoštva siromašnih, bolesnih i odbačenih ljudi, ali je Duh u Crkvi poticao mnoge muškarce i žene na osnivanje različitih ustanova posvećenoga života u kojima je posvećenost Bogu nalazila svoj najizvršnji izraz u djelima ljubavi prema bližnjemu. Golem je broj bolnica, sirotišta, javnih kuhinja, prihvatilišta za beskućnike, osnovnih i visokih škola, pastoralnih i duhovnih centara

koje su osnovale, vodile i još uvijek vode zajednice različitih crkvenih redova i ustanova posvećenoga života. I ono što je važno naglasiti jest to da su to mjesta koja su bez ikakve isključivosti otvorena svim ljudima u potrebi. U mnogim krajevima, pogotovo onim u kojima vladaju razni sukobi, često su takve crkvene ustanove jedina mjesta gdje se mirno i bez straha susreću ljudi različitih i međusobno sukobljenih naroda, kao i različitih jezika, kultura i raznih drugih pripadnosti.

7. Smatramo da u ovo, naše vrijeme, opterećeno ratovima, nesuglasticama i nemirima među mnogim ljudima, skupinama i narodima, osobe i zajednice posvećenoga života mogu u Crkvi i u svijetu iznova navijestiti proroštvo Božjega mira, pokazujući na primjeru vlastitoga života i djelovanja kako je taj mir ostvariv, dobar i lijep. Stoga smo ovom prigodom osjetili potrebu da, jednako kao i na Božić, i na Dan posvećenoga života, koji slavimo na blagdan Gospodinova prikazanja u Hramu, snažnije zazvoni poruka da je naš nebeski Otac Bog mira i da smo svi pozvani primiti i zajedno živjeti mir koji nam se po Duhu Svetom daje u Isusu Kristu, Božjem Sinu.

Neka nam Marija i Josip, koji su donijeli dijete Isusa u Hram da ga prikažu Gospodinu, starac Šimun, koji ga je primio na ruke, i proročica Ana, koja je zanosno hvalila Boga govoreći svima o tom djetetu, budu primjer kako ćemo i mi primiti i svjedočiti Krista, koji je došao i navijestio mir *i onima blizu i onima daleko* (usp. Ef 2,17).

S tim mislima i poticajima želimo vam miran i blagoslovljen Dan posvećenoga života 2024. godine.

Zagreb, 27. siječnja 2024.

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije
za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života,
mons. Zdenko Križić, predsjednik

U ime Hrvatske redovničke konferencije,
s. Lidija Bernardica Matijević SSFCR, predsjednica